

Hudební tvorba scénická uchvacuje naše smysly již po staletí. Je světem, který spoluutváří naše kulturní vědomí, náš estetický, citově harmonický vnitřní život. Je organismem stále živým, ve kterém se spojuje zvláštní souhrou hudba, scénika a poezie. Znamená tedy v oblasti umění médium svého druhu, médium s vlastní historií a specifikou.

Každá věc žije a trvá z vnitřní nutnosti své podstaty, z potřeby své přirozenosti. A bylo tedy v přirozenosti hudby, aby se vyvinula ve schopnost nejrozmanitějšího a nejurčitějšího výrazu, jíž by, i když taková potřeba v ní byla, nikdy nebyla dosáhla, kdyby nebyla bývala zatlačena do takového postavení vůči básnictví, v němž se cítila nucena snažit se vyhovět požadavkům na svou nejvyšší mohoucnost, byť i tyto požadavky byly zaměřeny na věci pro ni nemožné.

Jakákoli podstata se může vyjádřit pouze ve své formě: hudba vděčila za své formy tanci a písni. Pouhému básníku slova, chtěl-li pro zvýšení výrazu, jež měl pohotově pro drama, použít hudby, se hudba objevovala pouze v oné omezené taneční a písňové formě, v níž mu naprosto nemohla ukázat plnost výrazu, které přece byla doopravdy schopna. Řečeno spolu s Richardem Wagnerem: Kdyby hudba jednou provždy setrvala vůči básníku v tom postavení, jaké on později vůči ní zaujal v následném hudebně dramatickém tvoření, pak by ji byl využíval pouze v její nejomezenější způsobilosti, a nikdy by nebyla dosáhla schopnosti stát se tak nadmíru mocným výrazovým orgánem, jakým se stala zvláště v dobách pozdějších, dobách největšího rozpuku operního žánru vůbec ve století 1 devatenáctém